

MAX HANSEN

Filmen

TROR DU JEG ER
FØDT I GAAR!

EUROPA FILM

Hovedpersonerne:

Cornelius Nielsen, kontorist MAX HANSEN
Fru Emma Solberg, pensionatsværtinde .. Maria Garland
Johanne, hendes datter Bodil Steen
Paula, husassistent Tove Arni
Henrik Hahe Knud Heglund
Hans Hahe, direktør Eigil Reimers
Overretssagfører Brix Jensen Victor Montell
Frøken Poulsen, sekretær Berthe Qvistgaard
Frøknerne Møller .. Mathilde Nielsen og Petrine Sonne

TROR DU JEG ER FØDT I GAAR

Instruktion:

ALICE O'FREDERICKS og LAU LAURITZEN

☆

MUSIK:	FOTOGRAF:
ERIK FIEHN	RUDOLF FREDERIKSEN
SANGTEKSTER:	TONEMESTER:
VIGGO BARFOD	POUL BANG

☆

MANUSKRIPT EFTER IDE AF
LUDWIG FULDA

Handlingen:

Der har lige været begravelse. Udenfor kirkegården står familiens medlemmer og diskuterer, hvor meget den afdøde arveonkel, den rige legetøjsfabrikant Th. Olsen, har efterladt sig. Hele familien står og venter på lille Cornelius Nielsen, som altid kommer for sent. Da han dukker op, begynder en livlig diskussion om, hvem onkel Theobald mon har indsat som arving. Cornelius siger, at han er ligeglad, bare han må arve det dejlige legetøj, som han og onklen så tit har leget med, hvorefter man aftaler at mødes hos sagføreren næste dag, og hver går til sit.

Næste morgen befinder vi os på Cornelius Nielsens fætters, brødrene Hahe's kontor. Deres sekretær, frk. Poulsen, melder, at firmaet Hahe's hovedaktionærer, to gamle frøkener Møller, gerne vil tale med direktør Henrik Hahe. De to gamle damer er kommet for at hæve det mægtige udbytte, den smarte direktør har stillet dem i udsigt. De må gå med uforrettet sag. Firmaet Hahe arbejder med temmelig store omkostninger.

Der er spænding på sagførerkontoret om eftermiddagen, da testamentet skal åbnes. Man venter igen på Cornelius Nielsen, der som sædvanlig kommer for sent. Da han endelig kommer, kan seglet på testamentet brydes, og sagføreren læser det op.

Til alles forbavelse og forargelse lyder dets bestemmelse på, at de fem efterladte skal stemme om, hvem af dem der skal have arven. Men hvis ikke en af dem får mindst tre stemmer, findes navnet på universalarvingen i en særlig konvolut.

Afstemningen får til resultat, at ingen af dens deltagere får det krævede antal stemmer. De fleste stemmer nemlig på sig selv. Under stor spænding åbnes konvolutten. Den viser sig at rumme en sensation. På en seddel står nemlig skrevet, at den dummeste blandt de efterladte indsættes som universalarving til 750.000 kroner, og at den afdøde anser Cornelius Nielsen for at opfylde denne betingelse. Der bliver stor opstandelse. Men der er ikke noget at gøre. De andre må kønt finde sig i, at lille generte Cornelius er blevet arving til $\frac{3}{4}$ million kroner. Men straks får hver især travlt med at spekulere på, hvordan man bedst skal få fat i nogle af Cornelius' rare penge.

»Tante« Emma Solberg er den mest foretagsomme. Hun inviterer Cornelius til at komme og bo i hendes pensionat og forsikrer ham samtidig om, at hendes datter Johanne sværmer stærkt for ham. Modstræbende tager Cornelius mod invitationen, og de aftaler, at han skal komme snarest muligt.

Fru Solbergs pensionat står på den anden ende. Alle pensionærernes

værelser bliver ribbet for de bedste møbler, puder og lamper, blot for at »tante« Emma kan gøre alt så godt som muligt for Cornelius.

Midt i hurlumhejet ankommer han med alt sit rørlige gods: Lidt tøj, en balalajka, en klarinet og en papegøje. Han bliver modtaget med den hjertelighed, som tilkommer en kær slægtning, der lige har arvet en formue, og efter stormende velkomstscener bliver han overladt til sig selv.

Da han lidt efter kommer ind i pensionatets dagligstue, træffer han på en dame, som præsenterer sig som frk. Poulsen og fortæller, at hun er sekretær hos hans fætter, direktør Hahe.

Samme direktør Hahe og hans lige så smarte broder har i mellemtiden besluttet sig til at forsøge at få fingre i Cornelius' penge på en ganske særlig måde. De ved, at han i forvejen er ked af, at han udelukkende er indsat som universalarving, fordi onkel Theobald regnede ham for den dummeste. Nu skal de gøre ham så ked af arven, at han frivilligt giver afkald på den. Næste dag, da Cornelius sidder på barberstuen, hører han, hvordan snakken går. »Morgenbladet« har bragt en artikel med bilde af den mand, der blev arving til en formue, fordi han var den dum-

meste. Han farer op af stolen, hvor han sidder og bliver barberet, løber ud på gaden og styrter hjem, mens folk stirrer efter ham og peger fingre af ham. Hjemme ligger der besked, om han straks vil komme hen på direktør Hahe's kontor. Den elskelige fætter, som Cornelius straks betror sine trængsler, tilbyder af lutter næstekærlighed at skaffe ham af med arven. Han kan bare anbringe pengene i Hahe's firma, så har han ovenikøbet næsten garanti for, at formuen vil vokse i løbet af kort tid. Cornelius går med glæde ind på fætterens forslag, og frk. Poulsen bliver kaldt ind for at skrive overenskomsten på maskine.

Glad og lettet går Cornelius Nielsen hjem i pensionatet. Her træffer han på »tante« Emma, der tilbyder at hjælpe ham med at få pengene anbragt et sikkert sted, men Cornelius fortæller, at det er overflødigt, da han allerede har sat hele formuen i Hahe's firma.

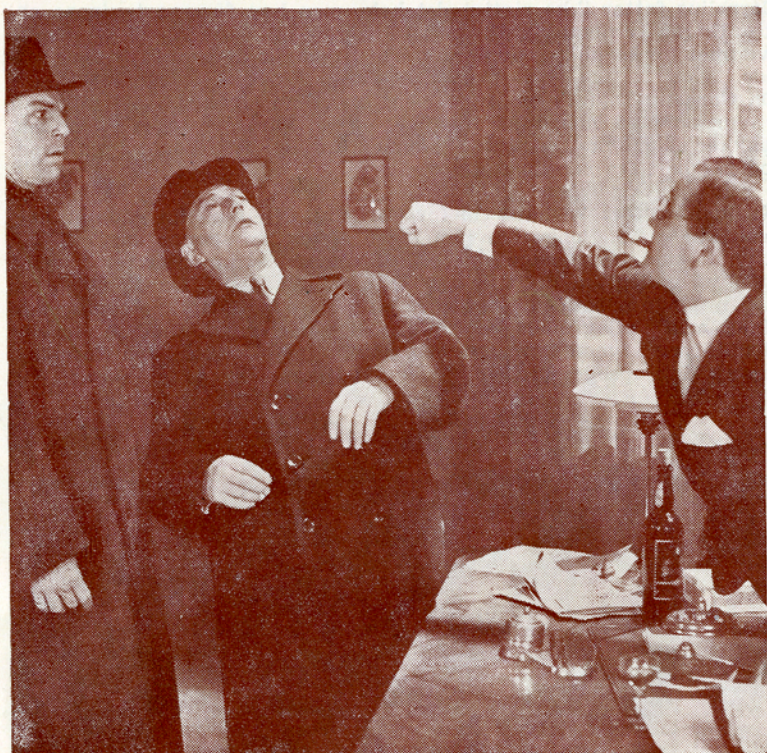
»Tante« Emma bliver ude af sig selv og farer ud af værelset. Frk. Poulsen kommer til for at høre, hvad der er sket. Hun skælder Cornelius hæder og ære fra og spørger, om han da ikke kan se, at »tante« Emma har haft en ganske særlig hensigt med ham og Johanne.

Cornelius fatter ikke rigtigt det hele, men han får snart øjnene op. »Tante« Emma er nemlig gået ind til Johanne og Hans Hahe, der længe har sværmet for hinanden, og har foreslået dem, at de skal fejre forlovelsesgilde.

Da Cornelius hører om forlovelsen, føler han sig helt slået ud. Han holdt i grunden så meget af Johanne, og nu har hun taget en anden. Han pakker sit mærkelige bohavede sammen, forærer frk. Poulsen sin papegøje og går bort fra pensionatet.

Nu kommer der en hård tid for Cornelius Nielsen. Sin gode stilling har han ikke mere. Penge har han ingen af. Og en skønne dag må han gå til pantelåneren og sælge sine elskede musikinstrumenter for ikke at blive sat på gaden fra det usle tagkammer, han bor i. Ganske vist får han nogen gange udbetalt nogle større og mindre beløb af sine egne penge hos Hahe, men en dag meddeler den elskelige fætter ham, at han virkelig ikke kan blive ved med at understøtte ham, og dybt skuffet må Cornelius gå sin vej. Han opsøger direktøren for det firma, han før var ansat i, og

beder om at få sin gamle plads igen. Men da Cornelius Nielsens tidligere direktør hører, at han har sat hele sin formue i Hahe's tvivlsomme firma, erklærer han lige ud af posen, at så dumt et menneske kan han ikke bruge i sin virksomhed, og Cornelius må gå derfra med uforrettet sag.

Så en aften, da han sidder og tæller sine sidste spareskillinger, dukker frk. Poulsen op. Hun har støvet hele byen rundt for at finde ham. Der er ved at ske en katastrofe. Brødrene Hahe er i færd med at lave et stort nummer med Cornelius. Frk. Poulsen har fundet ud af, at de ved et kup vil sætte sig i besiddelse af hele formuen, uden at Cornelius får een øre af pengene. Men samme frk. Poulsen er en kvik pige. Hun har lagt sine egne planer, og nu tager begivenhederne fart.

Cornelius går næste dag hen på brødrene Hahe's kontor. De tre herrer kommer lidt op at skændes, og det ender med, at Cornelius tager faconen af de to andres pæne udseende. Frk. Poulsen arbejder bag kulisserne med sine egne små manipulationer, og inden de smarte brødre helt når at komme til sig selv, er de hjælpeløst afslørede. Cornelius redder sine penge, og sagerne tager en lykkelig, men fuldstændig uventet vending.